

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput IX. Impotentia absoluta & omnimoda, sicut & omninò involuntaria,
ab omni excusat peccato: secùs impotentia secundùm quid, si voluntaria
sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

tionalis, secundum Ecclesiae fidem, non est mortalis. Anima Christi est anima rationalis. Ergo anima Christi, secundum Ecclesiae fidem, non est mortalis. Quemadmodum ergo Ecclesia, damnans hanc propositionem; *Anima rationalis est mortalis*, damnat & istam: *Anima Christi est mortalis*: sic Innocentius XI. damnando propositionem illam: *Metus gravis est causa iusta Sacramentorum administrationem simulandi*, damnavit & istam: *Metus mortis est causa iusta*, &c. Ratio utriusque est quia particulare in universali comprehenditur, nisi excipiat. Et ideo certum est quod si Ecclesia damnasset hanc propositionem universalem: *Licet occidere injustum aggressorem, pro defensione rei gravis*; damnante coneretur & hanc: *Licet occidere injustum aggressorem pro defensione vite*. Quia particulare istud, *pro defensione vite*, comprehenditur in universali illo, *pro defensione rei gravis*.

28 Ubi ergo eorum ad S. Sedem obedientia, qui propositionem Ludovici de Scildere, post damnationem illam Innocentii XI. adhuc sustinent, maxime cum Sancius, quem secutus est Ludovicus, cuius etiam est propositio 29. ab Innocentio XI. damnata, eam intellexerit etiam de metu mortis, uti videre est apud Dianam p. 3. tr. 2. resol. 83. ratioque propter quam Innocentius eam damnavit, satis ostendat damnatam esse, etiam secundum istum intellectum: quia scilicet exterior illa dissimulatio graviter adversatur reverentiae Sacramentis debita, ut bene observavit Castro-Palao to. 1. tr. 2. disp. 2. puncto 13. Sacramenta vero gravi cum irreverentia tractare, ne metus quidem mortis licitum facit.

29 Et confirmatur: quia Sacerdos in administratione Sacramentorum gerit personam Christi. In persona vero Christi fictitè se gerere, est valde injuriosum Christo, estque irreverentia magna illata Sacramento.

30 Dices 1°. Ibi nullum est Sacramentum. Nulla ergo fit irreverentia Sacramento.

Nego consequentiam: quia irreverentia non solum fit Sacramento quando est; sed & quando impeditur esse, ponendo partes essentielles ipsius, & faciendo ne sit, debitam intentionem subtrahendo, vel partes illas simulatè ponendo. Quemadmodum iniqua humani seminis effusio damnosa est proli, non quæ est, sed quæ esset, si esse non prohiberetur, semen iniquè fundendo.

31 Dices 2°. Licet matrimonium ex gravi metu injustè incusso initum, tamen Sacramentum nullum efficiatur.

Respondeo, aliud esse de matrimonio, aliud de aliis Sacramentis. Quia ex metu gravi contrahens matrimonium, non ponit materiam, neque formam pro Sacramento matrimonii à Christo institutam, legitimum utique contractum (qui tunc non fit) in aliis vero Sacramentis ponitur materia & forma à Christo instituta. Unde sententiam illam Sancti Palao

Tom. I.

jure dicit *audaciam & temeritatem redolere*. Eam proinde temerè & nimis audacter, post Innocentii XI. condemnationem, tuetur Didacus de Oropega, seu P. de la Fontaine in Confutatione Libelli, &c. pag. 39.

CAPUT IX.

Impotentia absoluta & omnimoda, sicut & omnimò involuntaria, ab omni excusat peccato: secus impotentia secundum quid, si voluntaria sit.

PRIMA pars est extra controversiam: quia 32 ad impossibile nemo tenetur, nec impossibilia jubet Deus, nec jubere sua sibi bonitas, æquitas & sapientia permittit. Unde Augustinus l. 3. de lib. arb. c. 18. *Quis peccat in eo quod cavere nullo modo potest?*

Ratio secundæ partis est quia tamen peccatum tunc non fit voluntarium & liberum in se, est tamen voluntarium & liberum in causa, scilicet in voluntaria gratiæ per præcedens peccatum abjectione. Cujusmodi libertas sufficit ad peccatum, quod simul peccatum est, & pœna peccati; licet non sufficiat ad peccatum, quod non est pœna peccati. Ad quod proinde vitandum si gratia actualis primo homini & Angelo defuisset, antequam peccarent, suâ culpâ non cecidissent, prout Augustinus dicit in l. de corrept. & grat. c. 11. his verbis: *Si Angelis & primo homini hoc adjutorium defuisset... non utique suâ culpâ cecidissent. Adjutorium quippe defuisset, sine quo manere non possent*. Aliud est modò; sequitur enim: *Nunc autem quibus deest tale adjutorium, pœna peccati est*. Ista fufius deducta, efficaciterque probata habes supra l. 9.

CAPUT X.

Ignorantia juris, etiam naturalis, verè invincibilis & involuntaria excusat in totum à peccato.

ASERTIO est indubitata. Tum quia peccatum tunc nec in se, nec in causa sua voluntarium est. Tum quia Alexander VIII. in Decreto suo anni 1690. damnavit hanc propositionem: *Tamen detur ignorantia invincibilis juris natura, hac in statu natura lapsa operantem ex ipsa non excusat à peccato formali*. Et metidò damnavit. Quemadmodum enim impotentia prorsus invincibilis & involuntaria à peccato excusat; ita & ignorantia, &c. Hoc enim brevissimum tene (ait Augustinus ubi supra c. 18.) *quacumque est ista causa voluntatis, si non potest ei resisti, sine peccato ei ceditur. An tanta fallacia est, ut cavere omninò non possit? Si ita est, nulla peccata sunt*. Et S. Thomas 1. 2. q. 74. a. 1. ad 2. *Si defectus apprehensiva virtutis nullo modo subjacet voluntati, non est peccatum, nec in voluntate, nec in apprehensiva virtute, sicut patet in iis quæ habent invincibilem ignorantiam*.

O o o o 2